

side, at lade den nye tyske koalitionsregering selv afgøre, hvornår tidspunktet var inde til en anerkendelse af grænsen mellem Tyskland og Polen.

Man ville fra konservativ side give støtte til at gøre NATO til et led i en afspændingspolitik. Det måtte være det rette forum for drøftelser af, hvilke initiativer der kunne tages for at skabe en afspænding mellem øst og vest.

For socialistisk folkeparti var taletiden delt mellem *Kai Moltke* og *Gert Petersen*.

Kai Moltke (SF) kunne give udenrigsministeren ret i, at den væsentligste hindring for afspændingsbestræbelserne var krigen i Vietnam. Han fremhævede som et vigtigt punkt, at FNL burde anerkendes som forhandlingspartner. Han kom endvidere ind på problemerne omkring Kinas isolation, forholdene i Det mellemste Østen, Sydafrika og Cyprenkonflikten. Hvad NATO angik, håbede han, at der i udenrigsministerens redegørelse lå en klar afvisning af den såkaldte globale NATO-strategi, udvidelsen af NATOs virksomhed til alle dele af verden.

Gert Petersen (SF) beskæftigede sig med de europæiske problemer. Tysklands genforening var et langsigtet mål og kunne kun komme i stand på basis af en dialog mellem dem, der skulle genforenes. Derfor var gensidig anerkendelse og almen international anerkendelse af begge Tysklande det afgørende og eneste mulige udgangspunkt for en senere genforening. Tysklandsspørgsmålet var det centrale sikkerhedspolitiske problem i Europa, og dets løsning ville give muligheder for en bred europæisk afspænding. NATO havde imidlertid været den væsentligste hindring herfor. Han var uforandret af den opfattelse, at Danmark kunne gøre bedst fyldest stående uden for de magtblokke, der bremsede afspændingen.

K. Helveg Petersen (RV) værdsatte regeringens krav om, at USA skulle standse bombningen af Vietnam. En af de væsentligste opgaver måtte imidlertid være at få klarlagt, hvilke krav Hanoi og befrielsesfronten stillede, for at våbenhvile kunne iværksættes. Han henstillede til regeringen at optage drøftelser på nordisk plan med henblik på, at en af de nordiske udenrigsministre tog til Vietnam.

En virkelig afspænding i Europa kunne ikke nås, før Tysklandsproblemet var løst, og dette var uforeneligt med bevarelsen af de to blokke, NATO og Warszawapagten. Der kunne opstå en udvikling, hvor NATO ikke længere havde sin berettigelse.

Han håbede, at man fra dansk side ville sætte ind med stor energi for at medvirke til en handelspolitisk udvikling til fordel for udviklingslandene. Med den direkte hjælp, Danmark ydede til udviklingslandene, stod det ikke godt til. Han håbede, man kunne gå hurtigere frem end den af regeringen skitserede plan.

Sluttelig fremhævede han det ønskelige i en øget indsats inden